

eksisterer i Grunden slet ikke. Et er altsaa, om man vil paalægge en Mand, som har begaaet noget, som er urigtigt, at bøde derfor ved at skulle svare et saadant Bidrag, et andet er, om man ligeledes vil lade hans Enke og hans faderløse Børn bøde derfor. Nu ved jeg godt, at den højtærede Justitsminister kan sige: Det er ingen Bøde, jeg tager den ikke i juridisk Forstand som Bøde — men de skulle dog lide derunder. Det er det, som dette Lovforslag foreskriver, og som ogsaa Loven af 20de April 1888 har foreskrevet, hvis Bestemmelse man her i § 3 har bibeholdt uforandret, og det er noget, som strider imod almindelige Retsregler — det vil den højtærede Justitsminister ikke med Joje kunne modsige — at lade Enker og faderløse Børn uden Nødvendighed lide under, hvad den afspøde maatte have begaaet af Fejltrin.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg finder slet ikke noget unaturligt i den Opfattelse, som her gøres gældende, at Forpligtelsen til at udrede Alimentationsbidrag, som en Gang lovlig er paalagt en Mand indtil Barnets fuldte 14 eller efter Omstændighederne 18 Aar, er en hans Bo paahvilende Forpligtelse eller Gæld, og denne sidste Opfattelse har jo for Resten ogsaa tidligere været gjort gældende. Det er ingenlunde noget nyt eller ukendt i den Forstand. Og det, at en Mand's Enke eller faderløse Børn kommer til at lide under de Gældsforpligtelser, han har paadraget sig, er ikke noget ejendommeligt ved denne Sag; det er noget, som gælder altid og i alle Tilfælde. Hvad Beviset angaar, kan jeg ikke skønne rettere, end her er slet ikke Tale om noget andet Bevis end det, der en Gang er ført. Hvad angaar det Bevis, som vor Lovgivning hjemler i Alimentationsfager, ved jeg meget godt, at det ikke er det samme Bevis, som ellers er tilstrækkeligt for at bevise Slægtskab, men paa den anden Side kan jeg ikke erkende, at der slet ikke deri ligger nogen Sandsynlighed for, at vedkommende er Barnefader. Den Omstændighed, at han ikke tør aflægge Ed, fremkalder virkelig i de allerfleste Tilfælde temmelig stor Sandsynlighed for, at han er det. Det specielle Tilfælde, at der tales om et offentligt Fruentimmer eller en Kvinde, om hvem det er givet, at hun ved Konceptionstiden har haft Omgang med flere, er jo et særligt Undtagelsestilfælde, som kunde afgøres baade paa den ene og anden Maade, men for Resten, naar der tales om Sandsynlighed, kan man jo ikke sige andet, end at der er lige saa megen Sandsynlighed for, at den ene er

Fader, som at den anden er det, naar Barnet nu en Gang er til Stede.

Formanden (Høgskbro): Jeg finder dog Anledning til at gøre opmærksom paa, at Enkelthederne i § 3 egentlig ikke foreligge til Forhandling her ved 3dje Behandling. Det er kun det stillede Endringsforslag, den Baragraf, hvortil det er stillet, og Sagen i sin Helhed, som efter Forretningsordenen foreligger til Forhandling.

M. Sørensen: Der er et mindre Spørgsmaal, som jeg gerne ønskede, at den højtærede Minister vilde udtale sig om, for Loven gaar fra dette Ting. I § 4 foreskrives der jo, at naar Moderen til et uægte Barn ønsker Alimentationsbidrag, i det Tilfælde, at vedkommende Barnefader ikke godvillig har betalt, saa henvender hun sig til Politimesteren, og saa skal hun have visse Dokumenter med, hver Gang hun melde sig, og blandt disse Dokumenter findes anført en Leveattest. Da det nu enkelte Steder, blandt andet her i København, er Praksis, at Bidraget udbetales en Gang maanedlig, andre Steder hveranden Maaned og somme Steder hvert Kvartal, er det saa Meningen, at der skal ny Leveattest med hver Gang? Det antager jeg ikke er Meningen, og efter Lovforslaget, som det lyder, tror jeg heller ikke, der kan gøres Fordring paa det, for saa vidt som det klart fremgaar, at det heller ikke var vor Mening. Det var derfor, jeg ønskede Justitsministerens Udtalelse om, at det ikke var muligt at fortolke denne Bestemmelse paa en saadan Maade, at den Leveattest, der er udstedt i den ene Maaned, ogsaa kan gælde i næste Maaned, thi ellers bliver det en temmelig stor Byrde, der paalægges Moderen med Hensyn til denne Leveattest.

Justitsministeren: (Nellemann): Jeg skal kun dertil svare, at det altid maa være overladt til vedkommende Embedsmands Skøn, hvor ny han vil have, at Leveattesten skal være. Det vil jo ganske vist i dette Tilfælde, som i saa mange andre, ikke være muligt at fastholde, at Leveattesten netop skal være udstedt lige umiddelbart før den skal bruges. Det mener jeg derfor er noget, der kan overlades til vedkommende Embedsmands Konduite.

M. Sørensen: Ja, men dette Spørgsmaal vil sandsynligvis i sidste Instans komme til at foreligge for den højtærede Minister, og jeg antager, at han i saa Fald vil gøre en mild Fortolkning gældende lige